

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकेयातील सातव्या-दिवसाची अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक आठवा

Jeff Pippenger
2025-12-09

क्रमांक आठ

तो ज्ञान कोणास शिकवील? आणि सिद्धांत कोणास समजावून सांगेल? जे दुधापासून वेगळे केलेले आहेत, आणि स्तनांपासून दूर नेलेले आहेत, त्यांस.

कारण आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे असे असले पाहिजे. कारण तोतऱ्या ओठांनी आणि परक्या भाषेने तो या लोकांशी बोलेल. ज्यांना त्याने म्हटले, हेच ते विश्रांती आहे ज्यायोगे तुम्ही श्रांतांना विश्रांती देऊ शकता; आणि हेच ते ताजेतवानेपण आहे; तरीही त्यांनी ऐकले नाही.

परंतु परमेश्वराचे वचन त्यांच्यासाठी आज्ञेवर आज्ञा, आज्ञेवर आज्ञा; ओळीवर ओळ, ओळीवर ओळ; येथे थोडे, आणि तेथे थोडे, असे झाले; यासाठी की ते जाऊन मागे पडावेत, आणि मोडले जावेत, आणि सापळ्यात अडकावेत, आणि पकडले जावेत.

म्हणून, हे यरुशलेममधील या लोकांवर राज्य करणाऱ्या थट्टेखोर मनुष्यांनी, परमेश्वराचे वचन ऐका. कारण तुम्ही म्हणालात, "आम्ही मृत्यूशी करार केला आहे, आणि अधोलोकाशी आम्ही समझोता केला आहे; जेव्हा ओसंडून वाहणारा प्रचंड दंड जाईल, तेव्हा तो आमच्यापर्यंत येणार नाही; कारण आम्ही असत्याला आपला आश्रय केला आहे, आणि फसवणुकीखाली आम्ही स्वतःला लपविले आहे." म्हणून प्रभु परमेश्वर असे म्हणतो, "पाहा, मी सियोनमध्ये पायासाठी एक दगड ठेवतो, परखलेला दगड, मौल्यवान कोनशिला, भक्कम पाया; जो विश्वास ठेवतो तो घाई करणार नाही. न्यायही मी मोजपट्टीप्रमाणे लावीन, आणि नीतिमत्ता लंबकाप्रमाणे; आणि गारपीट असत्याच्या आश्रयाला झाडून टाकील, आणि पाणी लपण्याच्या जागेला वाहून नेईल. आणि मृत्यूशी केलेला तुमचा करार रद्द केला जाईल, आणि अधोलोकाशी केलेला तुमचा समझोता टिकणार नाही; जेव्हा ओसंडून वाहणारा प्रचंड दंड जाईल, तेव्हा तुम्ही त्याच्याखाली तुडवले जाल." यशया 28:9-18.

येरुशलेमवर राज्य करणारे ते उपहास करणारे पुरुष म्हणजे लाओदिकेया येथील सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीचे नेते होत; यांच्याविषयी यशयाने काही वचने आधी "एफ्राईमचे मद्यपी" आणि "अभिमानाचा मुकुट" अशी ओळख करून दिली आहे. पॅटेकोस्टच्या वेळी, हा संदेश मद्यपी पुरुषांद्वारे घोषित केला जात आहे असा दावा करणाऱ्यांना पेत्राने उत्तर दिले. उत्तरवृष्टीचा कालखंड हा खरी आणि खोटी उत्तरवृष्टीच्या संदेशाविषयी आहे. परमेश्वराकडून येणारा संदेश नेहमीच उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करतो, आणि ते दोन्ही वर्ग द्राक्षारस पितात. पवित्र केलेला संदेश, किंवा पवित्र केलेला द्राक्षारस, हाच तो आहे जो योएलमध्ये अविश्वासूंच्या तोंडातून कापून टाकलेला आहे.

हे मद्यपान करणाऱ्यांनी, जागे व्हा आणि रडा; आणि हे द्राक्षारस पिणाऱ्यांनी, सर्वांनी विलाप करा, नव्या द्राक्षारसामुळे; कारण तो तुमच्या तोंडापासून दूर करण्यात आला आहे. योएल 1:5.

योएल अध्याय एकामध्ये द्राक्षमळ्याचे दुष्ट शेतकरी, जे लाओदिकेयातील सातव्या-दिवसाचे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीचे प्रतिनिधित्व करतात, यांना त्यांच्या तोंडापासून "नव्या द्राक्षारसाचा" "तुटून जाण्याशी" संबंधित रीतीने दोषी ठरविले जाते व त्यांच्यावर न्याय केला जातो. देवाने "अन्नार्पण व पेयार्पण" यांनी दर्शविलेल्या उत्तरवृष्टीतील देवाच्या आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावास त्या दुष्ट, मद्यपी शेतकऱ्यांपासून तुटवून ठेवले किंवा रोखून धरले आहे.

अन्नार्पण आणि पेयार्पण परमेश्वराच्या घरातून तोडून काढले गेले आहे; याजक, म्हणजे परमेश्वराचे सेवक, शोक करीत आहेत. शेत उजाड झाले आहे, भूमी विलाप करीत आहे; कारण धान्य नष्ट झाले आहे; नवीन द्राक्षारस

आटून गेला आहे, तेल क्षीण झाले आहे. हे शेतकऱ्यांनो, लज्जित व्हा; हे द्राक्षमळे सांभाळणाऱ्यांनो, आक्रोश करा, गहू आणि जव यांमुळे; कारण शेतातील पीक नष्ट झाले आहे. द्राक्षवेल सुकून गेली आहे, आणि अंजीराचे झाड क्षीण झाले आहे; डाळिंबाचे झाड, खजुराचे झाडही, आणि सफरचंदाचे झाड, अगदी शेतातील सर्व झाडे कोमेजून गेली आहेत; कारण मनुष्यपुत्रांपासून आनंद कोमेजून गेला आहे. हे याजकांनो, कंबर कसून विलाप करा; हे वेदीचे सेवकांनो, आक्रोश करा; या, माझ्या देवाचे सेवकांनो, गोणपाट परिधान करून रात्रभर पडा; कारण अन्नार्पण आणि पेयार्पण तुमच्या देवाच्या घरातून रोखून धरले गेले आहे. उपवास पवित्र ठरवा, गंभीर सभा बोलवा, वडीलजनांना आणि देशातील सर्व रहिवाशांना तुमचा देव परमेश्वर याच्या घरात एकत्र करा, आणि परमेश्वराकडे आक्रोश करा, अहो त्या दिवसाची हाय! कारण परमेश्वराचा दिवस जवळ आला आहे, आणि तो सर्वशक्तिमानाकडून येणाऱ्या संहाराप्रमाणे येईल. आपल्या डोळ्यांसमोर अन्न तोडून काढले गेले नाही काय? होय, आपल्या देवाच्या घरातून आनंद आणि हर्षही नाही काय? योएल 1:9-16.

योएलमध्ये यशयाच्या “एफ्राईमच्या मद्यपी” लोकांना जेव्हा “जाग” येते, तेव्हा ते ज्या परिस्थितीला जागे होतात ती म्हणजे उत्तरवर्षावाचा संदेश—जो “नव्या द्राक्षारस”द्वारे दर्शविला आहे. तो देवाच्या निवडलेल्या करारबद्ध लोकांपासून रोखून धरला गेला आहे. त्या उताऱ्यातील “धान्य” हा शब्द सर्वसाधारण अर्थाने अन्नधान्यासाठी वापरलेला आहे; आणि देवाचे वचन हे स्वर्गातील भाकर आहे, आणि त्या उताऱ्यात ते “वाया गेलेले” आहे.

“नवीन द्राक्षारस” हा 9/11 रोजी आलेला वर्तमान सत्याचा संदेश आहे. “नवीन द्राक्षारस वाळून गेला आहे” आणि “तुटून गेला आहे,” कारण “नवीन द्राक्षारस” केवळ तेच ओळखतात जे यिर्मयाच्या “जुन्या” मार्गाकडे परत येत आहेत; कारण “नवीन” संदेश नेहमीच “जुन्या” संदेशाशी सुसंगत असतो. “वाळून गेला” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाचा हिब्रूमध्ये अर्थ “लज्जित होणे” असा आहे.

जे “लाजिरवाणे” ठरतात, ते योएल आणि संदेशांच्या संदेशातील एक प्रमुख विषय आहेत. एफ्राईमचे मद्यपी त्यांच्या बनावट उत्तरपावसाच्या संदेशामुळे लाजिरवाणे ठरतात; त्या संदेशाला अनेकदा ‘शांती आणि सुरक्षितता’ असा संदेश म्हटले जाते. धान्य, नवा द्राक्षारस आणि तेल ही तीन प्रतीके उत्तरपावसाच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतात. उत्तरपाऊस हा पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाचेही प्रतीक म्हणून दर्शविला आहे.

पवित्र आत्म्याचे कार्य पाप, नीतिमत्त्व आणि न्याय यांविषयी दोषी ठरविणे हे आहे, आणि ते ह्याच क्रमाने. देवाचे वचन पापाविषयी दोषी ठरविते, आणि त्याचे प्रतीक “धान्य” असे आहे. “नवीन द्राक्षारस” बाळगणे हे जे पवित्र आत्म्याच्या ताब्यात आहेत त्यांची ओळख दर्शविते; पवित्र आत्म्याचे प्रतीक “पाऊस” तसेच “द्राक्षारस” असे आहे, कारण “पाऊस” आणि “द्राक्षारस” हे दोन्ही संदेश किंवा सिद्धांत म्हणून सहज सिद्ध करता येतात.

तरीही मी तुम्हांला सत्य सांगतो: मी निघून जाणे तुमच्या हिताचे आहे; कारण मी निघून गेलो नाही तर तो सांत्वनकर्ता तुमच्याकडे येणार नाही; परंतु मी गेलो, तर मी त्याला तुमच्याकडे पाठवीन. आणि तो आल्यावर तो जगाला पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी आणि न्यायाविषयी दोषी ठरवील: पापाविषयी, कारण ते माझ्यावर विश्वास ठेवत नाहीत; नीतिमत्त्वाविषयी, कारण मी माझ्या पित्याकडे जातो, आणि तुम्ही मला पुन्हा पाहणार नाही; न्यायाविषयी, कारण या जगाचा अधिपती न्यायाधीन ठरला आहे. मला अजूनही तुम्हांला पुष्कळ गोष्टी सांगावयाच्या आहेत, पण त्या तुम्ही आता सहन करू शकत नाही. तथापि जेव्हा तो, म्हणजे सत्याचा आत्मा, येईल, तेव्हा तो तुम्हांला सर्व सत्यात मार्गदर्शन करील; कारण तो स्वतःहून बोलणार नाही; परंतु जे काही तो ऐकेल तेच तो बोलेल; आणि येणाऱ्या गोष्टी तो तुम्हांला कळवील. योहान 16:7-13.

योएलमधील “धान्य” हे देवाचे वचन आहे, जे “पापाविषयी” दोषी ठरविते. “नीतिमत्त्व” हे त्यांच्यामध्ये प्रगट होते ज्यांनी “नवे” (वर्तमान-सत्याचे) “द्राक्षारस” (संदेश) म्हणून दर्शविलेल्या वर्तमान-सत्याच्या संदेशाद्वारे आपल्या मानवतेला दैवीत्वाशी जोडले आहे. “तेल” हे “न्यायाचे” प्रतीक आहे, कारण “न्याय” हा ज्यांचा न्याय केला जात आहे त्यांच्याकडे “तेल” आहे की नाही यावर आधारित असतो. योएलचे धान्य, नवा द्राक्षारस आणि तेल म्हणजे पाप, नीतिमत्त्व आणि न्याय यांविषयीची दोषप्रतीती होय. उत्तर पावसाच्या ओतप्रोत वर्षावाशी संबंधित पवित्र आत्म्याच्या

कार्यातील सर्व घटक मिळून त्या सत्यांची रचना करतात जी 9/11 पासून लाओदिकीया अॅडव्हेंटिझमची परीक्षा घेणार आहेत, जेव्हा योएल त्यांना “जागे व्हा!” अशी आज्ञा करतो.

उत्तरकाळच्या पावसाच्या संदेशातील ही तीन प्रतीके प्रकटीकरण चौदा मधील तीन देवदूतांच्या संदेशांशी समांतर आहेत, आणि “शेतकरी” “लज्जित” व्हावयाचे आहेत व “द्राक्षमळ्याचे राखणदार” “हंबरडा फोडावयाचे” आहेत. योएलमध्ये देवाच्या लोकांना कधीही लज्जित व्हावयाचे नाही.

आणि तुम्ही जाणाल की मी इस्राएलच्या मध्यभागी आहे, आणि मी परमेश्वर तुमचा देव आहे, आणि दुसरा कोणीही नाही; आणि माझी प्रजा कधीही लज्जित होणार नाही. योएल २:२७.

शेतकरी आणि द्राक्षमळ्यांची काळजी घेणारे लज्जित झाले आहेत व विलाप करीत आहेत, कारण त्यांनी मांडलेला बनावट उत्तरवर्षावाचा संदेश त्यांना सांभाळण्यासाठी देण्यात आलेल्या द्राक्षमळ्यात जीवन उत्पन्न करण्यास समर्थ नाही. अॅडव्हेंटिझमला त्यांच्या संदेशीकडून ठारूक आहे की त्यांना उत्तरवर्षावाचा अनुभव पूर्ण करण्यासाठी बोलाविण्यात आले होते, परंतु शेतांचे फळ कोमेजून गेले आहे. ते विशेषतः “गहू आणि जव” यांसाठी लज्जित होतात व रडतात. ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाच्या दिवशी अर्पण केलेल्या “जव” या प्रथमफलाच्या अर्पणाने तो पेन्टेकोस्तीय हंगाम आरंभ झाला, जो पेन्टेकोस्ताच्या दिवशी अर्पण केलेल्या “गहू” या प्रथमफलाच्या अर्पणाने पेन्टेकोस्त येथे समाप्त झाला. एफ्राईमचे मद्यपी लज्जित झाले आहेत, कारण ते पेन्टेकोस्तीय हंगामाच्या चुकीच्या बाजूला आहेत; हा हंगाम 9/11 पासून रविवार कायद्यापर्यंत, जेव्हा उत्तरवर्षाव पडत असतो, पुन्हा पुनरावृत्त होतो.

“पुष्कळ जण पूर्ववृष्टी स्वीकारण्यात मोठ्या प्रमाणात अपयशी ठरले आहेत. देवाने त्यांच्या उपयोगासाठी अशा रीतीने जे काही पुरविले आहे, त्यातील सर्व लाभ त्यांनी मिळविलेले नाहीत. त्यांना अपेक्षा आहे की ही उणीव उत्तरवृष्टीद्वारे भरून निघेल. जेव्हा कृपेची अत्यंत समृद्ध परिपूर्णता बहाल केली जाईल, तेव्हा ती स्वीकारण्यासाठी आपली अंतःकरणे उघडण्याचा त्यांचा हेतू आहे. ते एक भयंकर चूक करीत आहेत. देवाने आपल्या प्रकाश व ज्ञान देऊन मानवी अंतःकरणात जे कार्य आरंभिले आहे, ते निरंतर पुढे चालू राहिले पाहिजे. प्रत्येक व्यक्तीने स्वतःची गरज जाणली पाहिजे. प्रत्येक अपवित्रतेपासून अंतःकरण रिकामे केले गेले पाहिजे आणि आत्म्याच्या वासासाठी ते शुद्ध केले गेले पाहिजे. पापाची कबुली देऊन व त्याग करून, कळकळीच्या प्रार्थनेद्वारे आणि स्वतःला देवाला समर्पित करून, आरंभीच्या शिष्यांनी पेन्टेकोस्टच्या दिवशी पवित्र आत्म्याच्या ओतणासाठी स्वतःची तयारी केली होती. हेच कार्य, केवळ अधिक मोठ्या प्रमाणात, आता केले गेले पाहिजे. त्या वेळी मानवी साधनाने केवळ आशीर्वादाची याचना करावयाची होती आणि प्रभुने त्याच्याविषयीचे कार्य परिपूर्ण करावे म्हणून प्रतीक्षा करावयाची होती. कार्य आरंभ करणारा देवच आहे, आणि मनुष्याला येशू ख्रिस्तामध्ये परिपूर्ण करून तो आपले कार्य पूर्ण करील. परंतु पूर्ववृष्टीने दर्शविलेल्या कृपेची उपेक्षा अजिबात होता कामा नये. केवळ ज्यांना प्राप्त झालेल्या प्रकाशानुसार ते जगत आहेत, त्यांनाच अधिक प्रकाश प्राप्त होईल. आपण दररोज सक्रिय ख्रिस्ती सद्गुणांच्या प्रकटीकरणात प्रगती करीत नसलो, तर उत्तरवृष्टीतील पवित्र आत्म्याच्या प्रगटीकरणांना आपण ओळखू शकणार नाही. ती आपल्या सभोवतालच्या अंतःकरणांवर पडत असली, तरी आपण तिला न ओळखू, न स्वीकारू.” टेस्टिमनीज टू मिनिस्टर्स, 506, 507.

ज्या रेषेला सिस्टर व्हाइट “पेन्टेकोस्टल ऋतू” असे म्हणतात, त्या संदर्भात “पूर्ववर्षा” म्हणजे ख्रिस्त पुनरुत्थित झाल्यानंतर आपल्या स्वर्गीय सभेतून उतरून आल्यावर शिष्यांवर श्वास फुंकणे होय. या संदर्भात “उत्तरवर्षा” म्हणजे पेन्टेकोस्ट होय. पेन्टेकोस्टल ऋतूच्या अल्फा टप्प्यावर काही थेंब शिष्यांवर फुंकले गेले, आणि ओमेगा टप्प्यावर ज्यांच्यावर श्वास फुंकला गेला होता तेच शिष्य अग्नीच्या जिभांद्वारे संपूर्ण जगाशी बोलत होते. प्रारंभी आणि समाप्तीला पवित्र आत्म्याचे एक प्रगटीकरण. प्रारंभी संदेशाद्वारे दैवीत्व मानवजातीपर्यंत पवित्र आत्मा पोहोचवीत आहे; आणि समाप्तीला जिभा (मानवता) व अग्नी (दैवीत्व) यांनी दर्शविल्याप्रमाणे दैवीत्व व मानवता एकत्रित होऊन, संदेशाद्वारे मानवजातीपर्यंत पवित्र आत्मा पोहोचवीत आहेत. प्रारंभीचे ज्वारीचे पहिले फळ अर्पण ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाशी सुसंगत आहे, आणि पेन्टेकोस्टच्या पहिल्या फळांच्या अर्पणातील गव्हाच्या दोन भाकऱ्या पेन्टेकोस्टशी सुसंगत आहेत.

त्या दोन भाकऱ्या अशा एकमेव अर्पण होत्या ज्यांत खमीर समाविष्ट होता, जो पापाचे प्रतीक आहे. त्या भाकऱ्या भाजलेल्या होत्या; म्हणून त्या पापाच्या दूर करण्याचे प्रतिनिधित्व करीत होत्या; परंतु त्याच वेळी त्या या सत्यास दृढ करीत होत्या की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या त्या दोन हलविलेल्या भाकऱ्या असे पुरुष आणि स्त्रिया होते जे पापी होते, परंतु मलाखी अध्याय तीनमधील कराराचा दूत याने त्या पापांपासून शुद्ध केलेले होते. म्हणून, पेन्तेकोस्ताच्या काळातील अल्फा म्हणजे स्वर्गाची भाकर आपल्या शिष्यांना शिकवीत होती, आणि त्या काळातील ओमेगा मध्ये तेच शिष्य दोन भाकऱ्यांच्या रूपाने प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविले गेले होते, ज्या स्वर्गाकडे उचलल्या गेल्या. म्हणून, अग्नीच्या जिभांचे देवत्व आणि मानवत्व यांचे प्रतीक, आणि शिष्यांनी संदेश जगात नेण्याचे प्रतिरूप असलेल्या हलविलेल्या अर्पणाच्या उचलण्याचे प्रतीक — ही दोन्ही एकत्र येऊन हे ओळख करून देतात की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना असे अर्पण म्हणून उचलले जाणार आहे जे येशू ख्रिस्ताचे परिपूर्ण प्रतिनिधित्व करते; आणि येशू ख्रिस्त हे दर्शवितो की मानवत्वाशी एकरूप झालेले देवत्व पाप करीत नाही.

“पहिला पाऊस” स्वीकारण्यास अपयशी ठरून, आणि तरीही “देवाने” “पहिल्या पावसाबरोबर” “पुरविलेल्या” “सर्व लाभांच्या” “कमतरतेची भर” “उत्तर पावसाने भरून निघेल” अशी अपेक्षा करणे, ही “भयंकर चूक” आहे. पहिला पाऊस म्हणजे यिर्मयाच्या “प्राचीन वाटा” होत, ज्या 9/11 येथे चालावयाच्या मार्ग म्हणून ओळखल्या गेल्या. ही एक “भयंकर चूक” आहे, आणि तसेच एक प्रबळ भ्रमही आहे, जो लोकांना असा विचार करावयास लावतो की त्यांच्याकडे खडकावर उभारलेला उत्तर पावसाचा संदेश आहे; परंतु शेवटी त्यांना असे आढळते की त्यांचा संदेश वाळूवर उभारलेला होता.

उशीरा पावसाच्या काळातील एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्वात कोण मद्यपान केलेले होते आणि कोण नव्हते, हे थेट स्पष्ट करताना पेत्राला लाज वाटली नाही. सर्व संदेष्टे अंतिम दिवसांविषयी बोलतात, आणि योएल “एफ्राईमचे मद्यपी” जागे होत आहेत व त्यांना या गोष्टीचा स्पष्ट पुरावा सामोरा येत आहे, असे दर्शवितो की उशीरा पावसाच्या सामर्थ्याखाली तिसऱ्या देवदूताची मोठी आरोळी जाहीर करणारे लोक होण्याचा विशेषाधिकार त्यांच्याकडून कायमचा काढून घेतला गेला आहे. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या उशीरा पावसाच्या काळात विकसित होतात आणि त्यांच्यावर शिक्का मारला जातो. ते तेच आहेत जे कोकरो जिकडे जाईल तिकडे त्यांच्या मार्गे जातात.

पेन्तेकोस्ताच्या वेळी पेत्र हा योएलच्या पुस्तकावर आधारलेला उत्तरवर्षावाचा संदेश जाहीर करणाऱ्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो. आपल्या संपूर्ण इतिहासकाळात पेन्तेकोस्त पाळण्याची जबाबदारी ज्यांना देण्यात आली होती त्या यहुद्यांना पेत्राने हे कळविले की, पूर्वीचे सर्व पेन्तेकोस्त जे ज्याच्या परिपूर्तीकडे निर्देश करीत होते, तो पेन्तेकोस्त आता पूर्णत्वास येत आहे. यहुदी, म्हणजे एफ्राईमचे मद्यपी, बाबेलच्या द्राक्षारसाने इतके मतवाले झाले होते की, योएलच्या पुस्तकाच्या संदर्भात उत्तरवर्षावाचा संदेश मांडत असताना त्यांनी पेत्र आणि त्या अकरा जणांवर मद्यपान केल्याचा आरोप केला. योएलच्या पहिल्या अध्यायातील पाचव्या वचनात एफ्राईमचे हे मद्यपी “जागे” होतात, तेव्हा त्यांना उत्तरवर्षावाच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेचा सामना करावा लागतो, ज्यामध्ये दोन वर्ग निर्माण होतात. या परीक्षेच्या प्रक्रियेत एक वर्ग उत्तरवर्षावाचा संदेश ओळखतो, आणि दुसरा वर्ग तो ओळखत नाही.

“आपण उत्तरवर्षावाची वाट पाहू नये. जो कोणी आपल्यावर पडणाऱ्या कृपेच्या दवबिंदूंना व सरींना ओळखील आणि आत्मसात करील, त्या सर्वांवर तो येत आहे. जेव्हा आपण प्रकाशाचे तुकडे गोळा करतो, जेव्हा आपण देवाच्या त्या निश्चित करुणांचे मोल जाणतो—जो आपल्याकडून त्यांच्यावर विश्वास ठेविला जावा, हे आवडीने इच्छितो—तेव्हा प्रत्येक अभिवचन पूर्ण होईल. ‘कारण पृथ्वी जशी आपला कोंब उत्पन्न करते, आणि बागेत जे पेरले जाते ते जसे उगवून येते; तसे प्रभु परमेश्वर सर्व राष्ट्रांसमोर धर्म आणि स्तुती उगवून येऊ देईल.’ Isaiah 61:11. संपूर्ण पृथ्वी देवाच्या तेजाने परिपूर्ण होणार आहे.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

“ओळखणे” याचा अर्थ “ज्ञानाचे पुनःस्मरण करणे किंवा ते पुन्हा प्राप्त करणे” असा होतो, कारण उत्तरवर्षावाचा संदेश भूतकाळातील त्या पवित्र इतिहासांद्वारे ओळखला जातो जे उत्तरवर्षावाच्या इतिहासाचे उदाहरणरूप दर्शन

घडवितात. पेत्राचा पेंटेकोस्त येथील इतिहास हा योएलने मांडून दिलेल्या ऐतिहासिक संरचनेच्या चौकटीत स्थापित करण्यात आला होता. पेत्राद्वारे झालेल्या पूर्ततेसह योएलची पार्श्वभूमी 1844 च्या मिडनार्ईट क्रायच्या इतिहासाला दोन साक्षी पुरविते. त्या तीन साक्षी (आणि इतरही) उत्तरवर्षावाच्या इतिहास, पार्श्वभूमी आणि संदेश यांची उदाहरणे म्हणून "ओळखल्या" जाण्यास आहेत.

ख्रिस्त स्वर्गारोहण करून पुन्हा परत आला, तेव्हा त्याने शिष्यांवर श्वास फुंकला; ते पेंटेकोस्तच्या महान ओतप्रोत वर्षावापूर्वीच्या "काही थेंबां" प्रमाणे होते. आरंभी आणि समाप्तीला पवित्र आत्म्याचा ओतला जाणारा प्रकटीकरण झाला. ख्रिस्ताकडून त्याच्या शिष्यांपर्यंत आलेले ते काही थेंब हे पेंटेकोस्तकालीन ऋतूचे अल्फा आहेत; आणि हा ऋतू ओमेगा व शिष्यांकडून जगापर्यंत संदेशाच्या ओतप्रोत वर्षावाने समाप्त होतो. अल्फा ज्वारीच्या पहिल्या फलार्पणाने चिन्हांकित आहे आणि तो गव्हाच्या पहिल्या फलार्पणाने समाप्त होतो. उत्तरवर्षावाच्या प्रारंभाला 9/11 रोजी न्यू यॉर्क शहरातील महान इमारती खाली पाडल्या जाण्याने चिन्ह प्राप्त झाले. हे त्या इतिहासाच्या प्रारंभाचे चिन्ह आहे जो रविवारच्या कायद्याकडे नेतो. 9/11 हे ज्वारीच्या पहिल्या फलार्पणाने दर्शविलेले आहे आणि रविवारचा कायदा हा गव्हाच्या पहिल्या फलार्पणाचा आहे.

एफ्राईमचे मद्यपी या वास्तवास जागृत केले जातात की त्यांचे राज्य त्यांच्यापासून काढून घेतले जाईल आणि ते अशा लोकांना दिले जाईल जे योग्य ती फळे उत्पन्न करतील. योएल हे दर्शवितो की प्रभूच्या घरातून "अन्नार्पण" व "पेयार्पण" तोडून काढण्यात आले आहेत आणि "नवीन द्राक्षरस" त्यांच्या तोंडापासून तोडून काढण्यात आला आहे, यावरून त्या मद्यपींची आज्ञाभंगाची स्थिती उघड होते. हिब्रूमध्ये "नवीन द्राक्षरस" म्हणजे ताजे पिळलेला रस होय, परंतु पाचव्या वचनात मद्यपी जे "द्राक्षरस" पितात तो आंबवलेला रस आहे. द्राक्षरसाचे दोन प्रकार, जे शिकवणीचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि योएलच्या संदर्भात ती शिकवण म्हणजे उत्तरकालीन पावसाचा संदेश होय. एफ्राईमचे मद्यपी आंबवलेला रस पीत आले आहेत, आणि ते "नवीन" ताजे पिळलेल्या रसापासून "तोडले" गेले आहेत. द्राक्षरसाचे दोन प्रकार उत्तरकालीन पावसाच्या दोन संदेशांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि ते मद्यपी शुद्ध संदेशापासून "तोडले" गेले आहेत. "तोडून काढणे" असा अनुवाद केलेला हिब्रू शब्द प्राचीन करारप्रथेवर आधारित आहे, ज्यात प्राण्यांचे तुकडे करून त्या तुकड्यांच्या मधून चालले जात असे. "तोडले जाणे" म्हणजे देवाच्या करारातील लोक म्हणून नाकारले जाणे होय.

योएलचे पुस्तक शेवटच्या काळातील देवाच्या लोकांची ओळख करून देते. ही ओळख 1798 मध्ये दानियेलच्या पुस्तकावरील शिक्का उघडला गेल्याच्या परिणामस्वरूप उदयास आलेल्या मिलेराईट्सपासून सुरू होते, आणि 1989 मध्ये दानियेलच्या पुस्तकावरील शिक्का उघडला गेल्याच्या परिणामस्वरूप उदयास आलेल्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर समाप्त होते. प्रारंभी पवित्र आत्म्याच्या ओतल्या जाण्याचे प्रतिनिधित्व एक्सेटर येथील छावणी-सभेपासून 22 ऑक्टोबर 1844 च्या निराशेपर्यंतच्या कालखंडाने केले होते. त्या इतिहासाने मत्तय पंचविसातील दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताची पूर्तता केली, आणि हाच इतिहास एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात अक्षरशः पुन्हा घडतो.

"मत्तय २५ मधील दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतामध्येही अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण केले आहे." The Great Controversy, 393.

"दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताकडे माझे अनेकदा लक्ष वेधले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या, आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होईल, कारण याचा या काळाशी विशेष संबंध आहे, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणेच तो पूर्ण झाला आहे आणि काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून राहील." Review and Herald, August 19, 1890.

"एक जग दुष्टतेत, फसवणुकीत व भ्रमात, आणि मृत्यूच्या अगदी सावलीत पडलेले आहे,—झोपलेले, झोपलेले. त्यांना जागे करण्यासाठी कोण आत्म्याच्या वेदनेचा अनुभव करीत आहे? कोणता आवाज त्यांच्यापर्यंत पोहोचू शकतो? माझे मन भविष्याकडे नेले जाते, जेव्हा हा संकेत दिला जाईल, 'पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटण्यास

बाहेर पडा.' परंतु काहींनी आपल्या दिव्यांची पुनर्भरणासाठी तेल मिळविणे उशिरा केलेले असेल, आणि मग फार उशिरा त्यांना कळेल की तेलाने दर्शविलेला स्वभाव हस्तांतरित करता येत नाही. ते तेल म्हणजे ख्रिस्ताची धार्मिकता होय. ते स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि स्वभाव हस्तांतरित करता येत नाही. कोणताही मनुष्य दुसऱ्यासाठी ते प्राप्त करू शकत नाही. प्रत्येकाने स्वतःसाठी पापाच्या प्रत्येक डागापासून शुद्ध केलेला स्वभाव प्राप्त केला पाहिजे." Bible Echo, May 4, 1896.

"दुष्टतेत पडलेल्या जगाला" जागृत करण्यासाठी "आत्मिक वेदना अनुभवत" कोण आहेत? योएल या प्रश्नाचे उत्तर देतो:

आणि असे होईल की, जो कोणी परमेश्वराच्या नावाचा धावा करील तो तारला जाईल; कारण परमेश्वराने सांगितल्याप्रमाणे, सियोन पर्वतावर व यरुशलेममध्ये सुटका असेल, आणि ज्यांना परमेश्वर बोलाविल त्या उरलेल्या लोकांतही असेल. योएल 2:32.

पुढील लेखात आपण या गोष्टी पुढे चालू ठेवू.

"पुनरुत्थानाच्या दिवसाच्या दुपारच्या उत्तरार्धात, दोन शिष्य यरुशलेमपासून आठ मैलांवर असलेल्या एम्माऊस या लहानशा नगराकडे जात होते. या शिष्यांना ख्रिस्ताच्या कार्यात कोणतेही प्रमुख स्थान लाभले नव्हते, तरी ते त्याच्यावर मनःपूर्वक विश्वास ठेवणारे होते. ते वल्हांडण सण पाळण्यासाठी नगरात आले होते, आणि अलीकडे घडलेल्या घटनांमुळे ते अत्यंत संभ्रमित झाले होते. ख्रिस्ताचे शरीर कबरेतून हटविण्यात आल्याविषयी सकाळी आलेली वार्ता त्यांनी ऐकली होती, तसेच देवदूतांना पाहिलेल्या आणि येशूला भेटलेल्या स्त्रियांच्या अहवालाविषयीही त्यांनी ऐकले होते. आता ते ध्यान व प्रार्थना करण्यासाठी आपल्या घरी परतत होते. दुःखाने व्याकुळ होऊन, न्यायविचारणा आणि क्रूसवध यांतील प्रसंगांविषयी बोलत ते संध्याकाळचा आपला मार्गक्रमण करीत होते. यापूर्वी ते कधीही इतके पूर्णपणे निरुत्साहित झाले नव्हते. आशाहीन आणि विश्वासहीन अवस्थेत, ते क्रूसाच्या सावलीत चालत होते."

"ते आपल्या प्रवासात फार पुढे गेले नव्हते, तोच एक अपरिचित मनुष्य त्यांना येऊन मिळाला; परंतु ते आपल्या शोक व निराशेत इतके मग्न होते की त्यांनी त्याच्याकडे नीट लक्ष दिले नाही. त्यांनी आपले संभाषण चालूच ठेवले, आपल्या अंतःकरणातील विचार व्यक्त करीत. ख्रिस्ताने दिलेल्या शिकवणीबद्दल ते तर्क-वितर्क करीत होते, ज्या त्यांना समजण्यास असमर्थ वाटत होत्या. जे प्रसंग घडून गेले होते त्यांविषयी ते बोलत असताना, येशू त्यांना सांतवन करण्यास आतुर झाला. त्याने त्यांचा शोक पाहिला होता; त्यांच्या मनात हा विचार उत्पन्न करणाऱ्या परस्परविरोधी, गोंधळात टाकणाऱ्या कल्पना त्याला समजत होत्या—हा मनुष्य, ज्याने स्वतःला इतका अपमानित होऊ दिले, तोच ख्रिस्त असू शकतो काय? त्यांचा शोक आवरला जाईना, आणि ते रडू लागले. येशूला ठाऊक होते की त्यांची अंतःकरणे प्रेमाने त्याच्याशी बांधली गेली होती, आणि तो त्यांच्या अश्रू पुसून टाकण्यास, तसेच त्यांना आनंद व हर्षाने परिपूर्ण करण्यास आतुर होता. परंतु प्रथम त्याने त्यांना असे धडे दिले पाहिजेत, जे ते कधीही विसरणार नव्हते."

"तो त्यांना म्हणाला, तुम्ही चालत असता एकमेकांशी कोणत्या गोष्टी बोलत आहात, आणि का खिन्न आहात? त्यांच्यापैकी क्लेशापास नावाच्या एकाने उत्तर देऊन त्याला म्हटले, तू यरुशलेममध्ये केवळ एक परका आहेस काय, आणि या दिवसांत तेथे जे काही घडले आहे ते तुला माहीत नाही काय?' त्यांनी त्याला आपल्या स्वामीविषयी झालेल्या निराशेचे वर्णन केले, 'जो देव आणि सर्व लोकांसमोर कर्मात व वचनात सामर्थ्यवान संदेष्टा होता;' परंतु, ते म्हणाले, 'मुख्य याजक आणि आमचे अधिपती यांनी त्याला मृत्युदंड ठरविण्यासाठी सोपविले, आणि त्याला क्रूसावर खिळले.' अत्यंत निराश झालेल्या अंतःकरणाने आणि थरथरणाऱ्या ओठांनी त्यांनी पुढे जोडले, 'आमची आशा होती की इस्राएलचा उद्धार करणारा तोच असेल; आणि या सर्वांशिवाय, या गोष्टी घडून आज तिसरा दिवस आहे.'"

"हे आश्चर्यकारक आहे की शिष्यांना ख्रिस्ताचे शब्द आठवले नाहीत, आणि घडून आलेल्या घटनांची त्याने पूर्वकथन केले होते हे त्यांनी ओळखले नाही! त्यांना हे उमगले नाही की त्याच्या प्रकटीकरणाचा शेवटचा भाग

जसा पहिला भाग खरोखरच पूर्ण झाला, तसाच तितक्याच सत्यतेने पूर्ण होणार होता—की तिसऱ्या दिवशी तो पुन्हा उठेल. हाच तो भाग होता जो त्यांनी स्मरणात ठेवायला हवा होता. याजक आणि अधिपतींनी मात्र हे विसरले नाही. 'तयारीच्या दिवसानंतरच्या दिवशी, मुख्य याजक आणि फरीशी पिलाताकडे एकत्र येऊन म्हणाले, महाराज, आम्हाला आठवते की त्या फसवणूक करणाऱ्याने, तो जिवंत असताना, असे म्हटले होते, तीन दिवसांनंतर मी पुन्हा उठेन.' मत्तय 27:62, 63. पण शिष्यांना ही वचने आठवली नाहीत."

"'मग त्याने त्यांना म्हटले, अहो मूर्खानो, आणि संदेष्ट्यांनी जे काही सांगितले आहे त्या सर्वांवर विश्वास ठेवण्यास अंतःकरणाने मंद असणाऱ्यांनी: ख्रिस्ताने या गोष्टी भोगून आपल्या गौरवात प्रवेश करणे आवश्यक नव्हते काय?' हा अनोळखी मनुष्य कोण असावा, जो त्यांच्या आत्म्याच्या अगदी अंतरंगापर्यंत पोहोचून इतक्या गांभीर्याने, कोमलतेने, आणि सहानुभूतीने, तसेच इतक्या आशापूर्ण रीतीने बोलत होता, याचे शिष्यांना आश्चर्य वाटले. ख्रिस्ताच्या विश्वासघातानंतर प्रथमच, त्यांना आशा वाटू लागली. ते वारंवार आपल्या त्या सोबत्याकडे एकाग्रतेने पाहत, आणि असे विचार करत की त्याचे शब्द अगदी तेच शब्द होते, जे ख्रिस्ताने उच्चारले असते. ते विस्मयाने भरून गेले, आणि त्यांच्या अंतःकरणात आनंदमय अपेक्षेने स्पंदन होऊ लागले.

"मोशेपासून, म्हणजे बायबलच्या इतिहासाच्या अगदी अल्फापासून आरंभ करून, ख्रिस्ताने सर्व शास्त्रांमध्ये स्वतःविषयीच्या गोष्टी त्यांना उलगडून सांगितल्या. जर त्याने प्रथम स्वतःला त्यांना प्रकट केले असते, तर त्यांची अंतःकरणे संतुष्ट झाली असती. त्यांच्या आनंदाच्या परिपूर्णतेत त्यांना आणखी कशाचीही भूक राहिली नसती. परंतु जुन्या करारातील प्रतिरूपे आणि भविष्यवाण्यांनी त्यांच्याविषयी दिलेली साक्ष त्यांनी समजून घेणे आवश्यक होते. त्यांच्यावरच त्यांचा विश्वास स्थापन झाला पाहिजे होता. त्यांना खात्री पटविण्यासाठी ख्रिस्ताने कोणतेही चमत्कार केले नाहीत, परंतु शास्त्रे स्पष्ट करणे हेच त्याचे पहिले कार्य होते. त्यांनी त्यांच्या मृत्यूकडे आपल्या सर्व आशांच्या विनाशाप्रमाणे पाहिले होते. आता त्याने संदेष्ट्यांच्या लेखांतून दाखवून दिले की हाच त्यांच्या विश्वासासाठी सर्वात सामर्थ्यशाली पुरावा होता."

"या शिष्यांना शिकविताना, येशूने आपल्या कार्याविषयी साक्ष देणारा म्हणून जुन्या कराराचे महत्त्व दर्शविले. आता पुष्कळ जण जे स्वतःला ख्रिस्ती म्हणविताना ते जुना करार टाकून देतात, आणि तो आता कोणत्याही उपयोगाचा राहिलेला नाही, असा दावा करतात. परंतु ख्रिस्ताची शिकवण अशी नाही. त्याने त्याला इतके उच्च मूल्य दिले की एका प्रसंगी त्याने म्हटले, 'जर ते मोशे व संदेष्ट्यांचे ऐकत नसतील, तर जरी कोणी मेलेल्यांतून उठला तरी ते पटवून घेणार नाहीत.' लूक 16:31."

"आदमाच्या दिवसांपासून काळाच्या शेवटच्या दृश्यांपर्यंत कुलपितर आणि संदेष्ट्यांद्वारे बोलणारा तो ख्रिस्ताचाच स्वर आहे. जुना करारात तारणारा नव्या कराराइतकाच स्पष्टपणे प्रकट झाला आहे. संदेष्ट्यांच्या भूतकाळातील प्रकाशच ख्रिस्ताचे जीवन आणि नव्या करारातील शिक्षणे स्पष्टता व सौंदर्याने उभे करतो. ख्रिस्ताचे चमत्कार त्याच्या देवत्वाचा पुरावा आहेत; परंतु तो जगाचा उद्धारकर्ता आहे याचा अधिक सामर्थ्यशाली पुरावा जुना करारातील भविष्यवाण्यांची नवा कराराच्या इतिहासाशी तुलना केल्यावर आढळतो."

"भविष्यवाणीच्या आधारे विचार करून, ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना तो मानवस्वरूपात काय असणार आहे याची योग्य कल्पना दिली. मनुष्यांच्या इच्छांनुसार सिंहासनावर आरूढ होऊन राजसत्ताधारी सामर्थ्य धारण करणारा मशीहा अशी त्यांची जी अपेक्षा होती, ती दिशाभूल करणारी ठरली होती. त्यामुळे तो सर्वोच्च स्थानावरून अवतरून ज्या नीचतम स्थानावर येणार होता, त्याचे योग्य आकलन होण्यास अडथळा निर्माण झाला असता. ख्रिस्ताची इच्छा होती की, त्याच्या शिष्यांच्या कल्पना प्रत्येक बाबतीत शुद्ध व सत्य असाव्यात. त्याच्यासाठी नेमून दिलेल्या दुःखाच्या पात्राविषयी त्यांनी शक्य तितके समजून घेतले पाहिजे. त्याने त्यांना दाखवून दिले की, जो भयंकर संघर्ष ते अद्याप समजू शकत नव्हते, तो जगाच्या पायाभरणीपूर्वी करण्यात आलेल्या कराराची परिपूर्ती होती. ख्रिस्ताने मरण पावलेच पाहिजे, जसे नियमशास्त्राचा प्रत्येक उल्लंघन करणारा मनुष्य, जर तो पापातच टिकून राहिला, तर त्याला मरण पावलेच पाहिजे. हे सर्व घडणार होते; परंतु त्याचा शेवट पराभवाने नव्हे, तर गौरवशाली, सार्वकालिक विजयाने होणार होता. येशूने त्यांना सांगितले की, जगाला पापापासून वाचविण्यासाठी प्रत्येक प्रयत्न केला गेला पाहिजे. त्याचे अनुयायी त्याने जसे जीवन जगले तसेच

जगले पाहिजे, आणि त्याने जसे कार्य केले तसेच तीव्र, चिकाटीच्या प्रयत्नाने कार्य केले पाहिजे.”

“अशा रीतीने ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांशी संवाद साधला, त्यांच्या मनांची उकल केली, म्हणजे त्यांना शास्त्रवचने समजावीत. शिष्य थकलेले होते, तरीही संभाषणात खंड पडला नाही. जीवन व आश्वासनाची वचने तारणहाराच्या ओठांतून झरत होती. परंतु तरीही त्यांच्या डोळ्यांवर पडदा होता. त्याने त्यांना यरुशलेमच्या नाशाविषयी सांगितले तेव्हा, त्यांनी त्या विनाशनिश्चित नगराकडे अश्रुपूर्ण नेत्रांनी पाहिले. पण त्यांच्या प्रवासातील सोबती कोण आहे, याची त्यांना अद्याप किंचितही शंका आली नव्हती. त्यांच्या संभाषणाचा विषय त्यांच्या बाजूने चालत आहे, असे त्यांना वाटले नाही; कारण ख्रिस्ताने स्वतःविषयी जणू तो दुसराच कोणी व्यक्ती आहे अशा रीतीने उल्लेख केला. त्यांना वाटले की, तो महान सणास उपस्थित असलेल्यांपैकी एक आहे, आणि आता आपल्या घरी परतत आहे. तो जसा ते उग्र दगडांवरून सावधपणे चालत होते, तसाच त्यांच्या बरोबर चालत होता, आणि अधूनमधून त्यांच्या सोबत थोड्या विश्रांतीसाठी थांबत होता. अशा प्रकारे ते डोंगराळ रस्त्याने पुढे जात राहिले, आणि जो लवकरच देवाच्या उजव्या हाताशी आपले स्थान घेणार होता, आणि जो म्हणू शकत होता, ‘स्वर्गात व पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला देण्यात आला आहे,’ तो त्यांच्या शेजारी चालत होता. मत्तय 28:18.”

“प्रवासादरम्यान सूर्य अस्ताला गेला होता, आणि प्रवासी आपल्या विश्रांतीच्या ठिकाणी पोहोचण्यापूर्वीच शेतांतील मजुरांनी आपले काम सोडले होते. शिष्य आपल्या निवासात प्रवेश करणार इतक्यात, तो अनोळखी मनुष्य जणू आपला प्रवास पुढे चालू ठेवणार आहे असे भासले. परंतु शिष्यांना त्याच्याकडे एक विशेष ओढ वाटली. त्यांच्या आत्म्यांना त्याच्याकडून अधिक ऐकण्याची भूक लागली होती. ‘आमच्याबरोबर राहा,’ ते म्हणाले. त्याने जणू ते आमंत्रण स्वीकारले नाही असे दिसले, परंतु त्यांनी त्याच्यावर आग्रह धरला आणि विनवू लागले, ‘संध्याकाळ होत आली आहे, आणि दिवस फार पुढे सरकला आहे.’ ख्रिस्ताने त्या विनंतीला मान दिला आणि ‘त्यांच्याबरोबर राहण्यासाठी आत गेला.’”

“जर त्या शिष्यांनी आपले आमंत्रण आग्रहपूर्वक केले नसते, तर त्यांना हे कळलेच नसते की त्यांचा प्रवासातील सहचारी पुनरुत्थित प्रभु होता. ख्रिस्त आपली संगत कोणावरही कधी लादत नाही. ज्यांना त्याची गरज आहे त्यांच्याविषयी तो विशेष काळजी घेतो. तो आनंदाने अत्यंत नम्र घरात प्रवेश करील, आणि अत्यंत दीन हृदयाला आनंदित करील. परंतु जर मनुष्य स्वर्गीय अतिथीची आठवण ठेवण्याइतकेही उदासीन असतील, किंवा त्याला आपल्याजवळ थांबण्याची विनंती करित नसतील, तर तो पुढे निघून जातो. अशा रीतीने अनेकांना मोठी हानी होते. मार्गात तो त्यांच्याबरोबर चालत असतानाही, त्या शिष्यांना जसा ख्रिस्त ओळखता आला नाही, तसाच ख्रिस्त त्यांनाही कळत नाही.”

भाकरीच्या साध्या सायंकालीन भोजनाची तयारी लवकरच होते. ते त्या पाहुण्यासमोर ठेवले जाते, ज्याने मेजाच्या अग्रस्थानी आपले आसन घेतले आहे. आता तो अन्नावर आशीर्वाद देण्यासाठी आपले हात पुढे करतो. शिष्य आश्चर्याने मागे सरकतात. त्यांचा सहप्रवासी आपले हात अगदी त्याच प्रकारे पसरवितो, जसा त्यांचा स्वामी पूर्वी करित असे. ते पुन्हा पाहतात, आणि पाहा, त्याच्या हातांत खिळ्यांच्या खुणा त्यांना दिसतात. दोघेही तत्क्षणी उद्गारतात, हे प्रभु येशूच आहेत! तो मृतांतून उठला आहे!

“ते उठून त्याच्या पायांवर स्वतःला लोटून देऊन त्याची उपासना करण्यास जातात; पण तो त्यांच्या दृष्टीआड झाला आहे. ज्या स्थानी त्या एकाचा वास होता, ज्याचे शरीर अलीकडेच कबरीत पडून होते, त्या स्थानी ते पाहतात आणि एकमेकांस म्हणतात, ‘तो वाटेत आमच्याशी बोलत असताना, आणि शास्त्रलेख आमच्यासाठी उघडून सांगत असताना, आमचे हृदय आमच्यामध्ये प्रज्वलित होत नव्हते काय?’”

“परंतु ही महान वार्ता सांगावयाची असल्यामुळे ते बसून बोलत राहू शकत नाहीत. त्यांचा थकवा आणि भूक नाहीशी झाली आहे. ते आपले अन्न न चाखताच सोडून देतात, आणि आनंदाने परिपूर्ण होऊन ते ज्या त्याच मार्गाने आले होते त्याच मार्गाने तत्क्षणी पुन्हा निघतात, नगरातील शिष्यांना ही वार्ता कळविण्यासाठी घाई करीत. काही ठिकाणी तो रस्ता सुरक्षित नाही, तरी ते उभ्या चढावांवरून चढतात, गुळगुळीत खडकांवर घसरत पुढे जातात. त्यांना दिसत नाही, त्यांना माहीतही नाही, की ज्याने त्यांच्याबरोबर तो मार्ग प्रवास केला आहे त्याच्याच

संरक्षणाखाली ते आहेत. यात्रेकरूंची काठी हातात घेऊन ते पुढे चालत राहतात, ज्या वेगाने जाण्याचे धाडस त्यांना होते त्याहून अधिक वेगाने जाण्याची इच्छा बाळगून. ते आपली वाट चुकतात, पण पुन्हा ती शोधून काढतात. कधी धावत, कधी अडखळत, ते पुढे सरकत राहतात; त्यांचा अदृश्य सोबती संपूर्ण मार्गभर त्यांच्या अगदी जवळ आहे.”

“रात्र अंधारी आहे, परंतु धार्मिकतेचा सूर्य त्यांच्यावर प्रकाशत आहे. त्यांची अंतःकरणे आनंदाने उचंबळून येत आहेत. ते जणू एखाद्या नव्या जगात असल्याप्रमाणे भासत आहेत. ख्रिस्त हा जिवंत तारणारा आहे. आता ते त्यांच्यावर मृत म्हणून शोक करीत नाहीत. ख्रिस्त उठला आहे—पुन्हा पुन्हा ते हाच उच्चार करीत आहेत. हाच तो संदेश आहे जो ते शोकाकुल लोकांकडे घेऊन जात आहेत. एम्माउसकडे जाताना झालेल्या प्रवासाची अद्भुत कथा त्यांनी त्यांना सांगितली पाहिजे. मार्गात त्यांच्याशी कोण येऊन सामील झाला, हे त्यांनी सांगितले पाहिजे. ते जगाला कधीही देण्यात आलेला सर्वात महान संदेश वाहून नेत आहेत, आनंदवार्तेचा असा संदेश, ज्यावर मानवकुलाच्या वर्तमानकाळातील व अनंतकाळातील आशा अवलंबून आहेत.” *The Desire of Ages*, 795–801.